

עפ"ת 60802/12/22 - עודי עודה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 60802-12-22 עודה נ' מדינת ישראל 15 מרץ 2023

לפני	כבוד השופט אינאס סלאמה
המערער	עודי עודה
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

פסק דין

1. לפניי ערעור על החלטתו של בית משפט השלום לתעבורה בחיפה, בתיק המ"ש 3526-10-22 מיום 18.12.2022, בגדרה הורה בית המשפט קמא על דחיית בקשת המערער להארכת מועד להישפט בגין הודעת תשלום קנס מספר 10500938047 (להלן גם: "הדו"ח").

עסקינן בדו"ח מיום 18.10.2020 בגין עבירה של אחיזה או שימוש בטלפון נייד שלא באמצעות דיבורית, בזמן שהרכב בתנועה, בניגוד לתקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה.

2. בבקשה שהגיש המערער לבית המשפט קמא טען, כי לא ידע על אודות הדו"ח "כלל ועיקר" וכי "מבדיקה לרישיון הנהיגה שלו, התברר כי לחובו תיקי תעבורה". המערער פנה אל "המרכז הארצי לפניות נהגים בבקשה לדעת אודותם והתברר התיק נשוא בקשה זו". נטען, כי לא נמסרה הודעה לבעל הרכב כמתחייב על עבירת תעבורה בתוך 4 חודשים. עוד נטען, כי המערער לא ביצע את העבירה כלל ועיקר. הוא גם הפנה ל"בעייתיות שהתגלתה במצלמות בתקופה הרלוונטית ואשר הביאו לביטול אין ספור דו"חות מהירות".

3. בהחלטתו, דחה בית המשפט קמא כאמור את הבקשה, משנקבע כי הדו"ח שולם, כפי טענת המשיבה, וכי אף שב"כ המערער "צפה בתגובת המשיבה בעניין, לא העלה טענה אחרת ולא סתר את טענת המשיבה בדבר התשלום". בנסיבות אלה, מששולם הדו"ח, רואים את המערער כמי שהודה, הורשע ונשא את עונשו. בכגון דא, המשיך בית המשפט קמא וקבע, "הארכת המועד לאחר תשלום הדו"ח תיעשה במקרים חריגים שבחריגים והמבקש לא הציג כל נסיבה המצדיקה להגדיר את העניין שבנדון ככזה". עוד קבע בית המשפט קמא, כי תשלום הדו"ח סותר את טענת המערער כי לא ידע עליו, וכי לא מדובר בדו"ח שמקורו במערכת א'3, כך שגם הטענה בעניין זה אינה מבוססת "וממילא לא הייתה מצדיקה הארכת המועד".

4. המערער מאן להשלים עם החלטת בית המשפט קמא. בהודעת הערעור חזר על טענותיו לפיהן לא ידע על הדו"ח, לא ביצע את העבירה ולא קיבל כל הודעה על כך. לטענתו, בית המשפט קמא טעה,

מ"שבחר לסגור את הדלת בפני המערער מבלי לתת לו את יומו בפניו". נטען, כי המערער אינו מודה בעובדות המצוינות בדו"ח, וכי "השארת פסק הדין על כנו משמעותה גזר דין מוות מבחינתו היות ופרנסתו קשורה ברישיון הנהיגה לנוכח תפקידו במקום העבודה".

5. בדיון לפניי חזר ב"כ המערער על נימוקי הערעור והוסיף, כי לא התייחס לעניין תשלום הדו"ח מאחר והדבר לא נאמר לו על ידי המשטרה. לעניין נסיבות תשלום הדו"ח טען, כי דובר בתקופה בה המערער היה מאוים, וכתוצאה מכך נאלץ לעזוב את כפרו. בעסק, יש "יותר מ- 10 רכבים, כל הדו"חות מגיעים למזכירה והמזכירה כמחווה טובה לאחיה, שילמה את כל הדו"חות". ב"כ המערער אף טען, כי "עד עצם רגע זה לא הוצגה כל ראייה שהדו"ח שולם". לגופו של עניין נטען, כי התצלום שקיבל ב"כ המערער לא תיעד את כל פרטי הרכב כך שמדובר בתצלום שאין בו די ולא ניתן להבחין ממנו אם הרכב "היה בנסיעה או בעצירה מוחלטת".

6. ב"כ המשיבה התנגדה לבקשה וציינה, כי היה על המערער לצרף "תצהיר כלשהו לבית המשפט קמא" לתמוך בטענותיו לעניין נסיבות תשלום הדו"ח. הוא לא עשה זאת וגם בערעור נמנע מלעשות כן. הקנס שולם והמערער לא סתר עובדה זו. לעניין התמונות, הציגה ב"כ המשיבה לעיון הסנגור ולעיון בית המשפט, סדרה של תמונות בהם "רואים את מספר הרכב ומי יושב ברכב".

דין והכרעה

7. לאחר שנתתי דעתי להודעת הערעור על נספחיה, לטענות הצדדים לפניי, ולאחר שעיינתי בתיק של בית המשפט קמא, בתמונות שהוצגו ובגיליון ההרשעות הקודמות בו מופיעים פרטיו של הדו"ח, נחה דעתי כי דין הערעור להידחות.

8. בהתאם לסעיף 229(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, עם תשלום הקנס מושא הודעת תשלום קנס, רואים את מקבל ההודעה, "כאילו הודה באשמה בפני בית המשפט, הורשע ונשא את עונשו".

9. בפסיקה נקבע, כי הארכת מועד להישפט בנסיבות מעין אלו, אפשרית במקרים מיוחדים ובנסיבות חריגות ביותר. בכגון דא, לא שוכנעתי כי המקרה דנן נמנה עם אותם מקרים המצדיקים הארכת מועד להישפט חרף תשלום הקנס.

10. עיון בגיליון ההרשעות הקודמות מראה כי הדו"ח מושא הערעור שולם בתאריך 15.11.2020 ומשכך נזקף לחובתו של המערער כהרשעה זאת מכח הסעיף הנ"ל (הרשעה מס' 14). יש באמור כדי להוות יותר מאשר אינדיקציה לתשלום, וטענת המערער בעניין זה היא טענה בעלמא שאין בה כדי לסייע בידו.

הטענה כי הדו"ח שולם על ידי אחותו של המערער העובדת עימו בעסק "כמחווה טובה לאחיה", בזמן שהוא היה מאויים והתגורר מחוץ לכפרו, אין בה כדי להצדיק הארכת המועד להישפט.

11. לגופם של דברים, עיון בסדרת התמונות שהציגה המשיבה ובנסיבות הדו"ח מוכיח, ללא כל ספק, כי המערער ביצע את העבירה, כאשר ניתן להבחין בו מחזיק את הטלפון בידו הימנית תוך כדי נהיגה וכאשר הרכב בתנועה. בתמונות מופיע בבירור מס' הרישוי של הרכב. בנסיבות אלה, אין כל חשש לעיוות דין, וגם טענה זו דינה להידחות.

לציין, כי בבית המשפט קמא נטען, כאמור, ל"בעייתיות שהתגלתה בצלמות בתקופה הרלוונטית". לכך התייחס בית המשפט קמא תוך שקבע, כי אין עסקינן במערכת א'3 ומשכך שגם הטענה "בעניין זה לא מבוססת; וממילא לא היתה מצדיקה הארכת המועד". קביעה זו בדין יסודה.

12. השורה התחתונה מכל האמור היא, **שדין הערעור להידחות.**

מזכירות בית המשפט תשלח פסק דין זה לצדדים.

ניתן היום, כ"ב אדר תשפ"ג, 15 מרץ 2023, בהעדר הצדדים.